

²³Egyetlen pásztort rendelék följük, hogy legeltesse őket: szolgámat, Dávidot. Ő fogja legeltetni őket, ő lesz a pásztoruk. ²⁴Én, az ÚR, Istenük leszek, szolgám, Dávid pedig fejedelmük lesz. Én, az ÚR, megmondtam! ²⁵Szövetséget kötök velük, hogy békéjük legyen...

Kedves Testvéreim!

Jézus asztalhoz telepedett tanítványaiival. Ahogyan arról vasárnap hallhattunk a Peszach a zsidóság számára a legfontosabb ünnep. A szabadító Isten, aki nem feledkezett meg népéről, és bár voltak évtizedek, akár évszázadok, amikor talán úgy érezték, hogy az Úr elhagyta népét, de újra és újra megtapasztalták, hogy szabadító Istenük van, aki soha nem hagyja magukra őket, még akkor sem, ha esetleg a látszat mást mutat. És valahogy utólag mindig világossá vált, hogy nem Isten hagyta el őket, hanem ők távolodtak el Istentől. Érdekes megfigyelni, hogy Isten mindig akkor lép közbe, ha a népnek eszébe jut, hogy hozzá kiáltanak. Nem erőlteti rá magát az emberre, nem fenyegetőzik, nem ultimátumot ad, egyszerűen megvárja, hogy az embernek eszébe jusson, hogy ne maga próbálja meg megoldani a dolgokat siránkozások közepette, hanem kiáltson hozzá. *Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele, leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.* Mondja Isten a 91. zsoltárban, és itt is érdemes megfigyelni, hogy nem azt mondja, hogy aki Istenhez kiált, annak nem lesz nyomorúsága, hanem nyomorúságból kiállító emberrel ott lesz az Isten a nyomorúságban. Mellé lép, ott lesz mellette, és ha már a kapcsolat helyreállt, akkor kiragadja, megmenti.

Így történt ez az Egyiptomból való szabaduláskor is. Isten ezt mondta Mózesnek az égő csipkebokornál: *Meghallottam Izráel fiainak jajkiáltását is amiatt, hogy az egyiptomiak rabszolgamunkára kényszerítik őket, és visszaemlékeztem szövetségemre.*

Mai alapigénkben is a szövetségkötésre történik utalás. Isten ígéretéről olvastunk, amelyet a zsidó nép kb. 600 évvel az Egyiptomból való szabadulás után kap, akkor, amikor épp Babilon uralkodik felettük, a vezetők fogságban vannak, és a nép pusztá léte is bizonytalan. És Isten egy új szövetség ígéretét adja. Ez a szövetség is arról szól, hogy Isten kivezeti őket a fogságból, még hozzá hasonlóan, mint Mózes idején, hogy eljön valaki, aki, mint egy pásztor vezeti majd őket. Ezékiel könyvében úgy is szokták nevezni ezt a részt, hogy a pásztorprédikáció. Úgy beszél Istenről ez a kép, mint aki féltőn szereti népét. Nem lehet jobban és szebben összefoglalni, mint ahogy a prófétán keresztül maga az Úr teszi: ¹¹*Mert így szól az én Uram, az ÚR: Majd én magam keresem meg juhaimat, és én viselem gondjukat.* ¹²*Ahogyan a pásztor gondját viseli a nyájnak, amikor ott áll juhái között, amelyek szét voltak szóródva, úgy viselem gondját juhaimnak. Kiszabadítom őket mindenünnen, ahová csak szétszóródtak egy felhős, borús napon.* ¹³*Kivezetem őket a népek közül, és összegyűjtöm az országokból, azután beviszem őket a saját földjükre; Izráel hegyein, a völgyekben és az ország minden lakóhelyén fogom legeltetni őket.* ¹⁴*Jó legelőn fogom legeltetni őket, és Izráel magas hegyein fognak majd tanyázni. Jó tanyájuk lesz, ott heverésznek, és kövér legelőn legelésznek Izráel hegyein.* ¹⁵*Én legeltetem juhaimat, és én keresek nekik pihenőhelyet – így szól az én Uram, az ÚR.* ¹⁶*Az elveszettet megkeresem, az eltévedtet visszaterelem, a sérültet bekötözöm, a gyengét erősítem, a kövérré és az erősre vigyázok; úgy legeltetem őket, ahogy kell.*

A végtelen szeretet és gyengédség szavai ezek. Egy olyan Istené, aki nem szigorral, nem vasököllel, nem hatalma fitogtatásával, nem zsarnoki módszerekkel kormányoz, hanem aki biztosítja a szükséges szabadságot úgy, hogy közben mindent megad.

És, hogy hogyan teszi ezt? ²³*Egyetlen pásztort rendelék följük, hogy legeltesse őket: szolgámat, Dávidot.*

Dávid király uralkodása alatt a zsidó népnek egy valódi pásztora volt. Egy olyan királya, aki valóban pásztorfiúként kezdte, és ezt a pásztori gondoskodást, védelmet mind-mind megadta a népnek, mégpedig úgy, hogy közben Istenre figyelt. Egy idealisztikus kor volt ez, amelyet most felidéz a prófécia, és előrevetíti: jön majd egyszer valaki, aki ilyen lesz. Nem sokkal a prófécia elhangzása után megszabadult a zsidó nép, de valahogy ez a várva várt pásztor nem jött. Voltak sokan, akikről azt mondták, vagy aki maga mondta magáról, hogy ő az, de mindig bebizonyosodott, hogy nem. Nem jött még el az új szövetség ideje. Még csak ígéret maradt a pásztor eljövetele. És maradt a várakozás.

Aztán eltelt újabb 600 év. És egyszer csak jött valaki, aki azt mondta magáról: én vagyok a jó pásztor. És valóban viselkedésében, szavaiban volt valami... valami, ami egészen közel hozta Ezékiel prófeciáját. Talán ő az! – gondolták sokan. Talán ő az! – gondolhatták amikor látták őt egy számárháton bevonulni Jeruzsálem utcáira. Talán ő az! – gondolhatta Júdás, aki szerette volna kiprovokálni, hogy mestere meglépje, amit megkell lépni, legalábbis őszereinte.

És Jézus ott ült annál az asztalnál a szabadulás ünnepén, A széder vacsora megterített asztalánál, előtte ott a megölt bárány, amelynek emlékeztette a zsidókat az Isten velük kötött szövetségére. Szintén az asztalon kapott helyet a bor, a bárány vérére utalva, a szabadulás jelképeként, és persze a kovásztalan kenyér, amely

az Istentől kapott táplálékra utal, amellyel jóllakatta Izrael fiait a pusztában. Íme minden kész volt. A szabadulás jelképei az asztalon. És vette Jézus a kenyeret – ez az én testem. Még korábban a kapernaumi zsinagógában ezt mondta Jézus: *Az én testem igazi étel, az én vérem igazi ital, aki eszi az én testemet és issza az én véreimet, az énbennem marad és én őbenne.* ⁵⁷*Ahogy engem az élő Atya küldött el, és én az Atya által élek, úgy az is, aki engem eszik, élni fog énáltalam.* ⁵⁸*Ez az a kenyér, amely a mennyből szállt le; ez nem olyan, mint amelyet atyáitok ettek, és mégis meghaltak: aki ezt a kenyeret eszi, élni fog örökké.*

A jó pásztor, aki életét adja a juhokért, aki annyire szereti az övéit, hogy semmi sem drága a számára. Igen! Jézus az a pásztor, akiről Ezékielnél olvasunk, Jézus az a pásztor, akit várva vártak. És Igen, Jézus az a pásztor, aki elhozza az új szövetséget.

Ezt ki is mondja, ott az utolsó vacsorán: e pohár az újszövetség az én véremben.

Új szövetség, valami egészen más. Egészen más, mint, ahogyan azt gondolták a tanítványok, más, mint ahogy Júdas, a főpapok, az írástudók, a nép tagjai, vagy bárki gondolta volna. Új nem csak megújított, hanem egy teljesen új megállapodás Isten és ember között, melyet már nem bárány vére, hanem Jézus Krisztus golgotán kiontott vére pecsétel meg. Az új szövetség, mint ahogy minden szövetség, vagy szerződés kétoldalú. Az egyik oldalon Isten vállalása egyértelmű: megvált, a saját élete árán. A másik oldalról, a mi oldalunkról, a te oldaladról a szövetség, Isten veled kötött szerződése vállalási oldalán mi áll? Csupán annyi, hogy elfogadom, hogy ő a pásztorom. Ahogy Luther a Kis Kátéban fogalmaz: „hogy ő az én Uram és megváltóm, aki nekem is bűnbocsánatot szerzett a golgotai kereszten.”

A szövetség asztala és a szövetség vacsorája. Én az övé, és ő az enyém. A legintimebb közösség Isten és ember között. Teste és vér által válunk Jézus testvéreivé. Erről szól nagycsütörtök. Arról az örömről, amely megmutatja, hogy olyan pásztor családjában élhetünk, aki mindent megtesz a juhaiért. Kiáltunk hát együtt ezen a mai estén a mi mennyei Atyánkhoz, hogy mellénk lépjen nyomorúságunkban, bűneink, gyengeségünk, megfáradásunk idején, és Jézus Krisztus testéből és véréből táplálva bennünket erősítsen, vezessen és őrizzen bennünket.